



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: S. S. F.**, nar. „X“, státní příslušnost Afganistán, t.č. ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2014, č.j. KRPU-259626-26/ČJ-2014-040022-DB,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze **dne 20.11.2014, č.j. KRPU-259626-26/ČJ-2014-040022-DB, se z r u š u j e pro nezákonnost** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2014, č.j. KRPU-259626-26/ČJ-2014-040022-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce namítal, že byl zajištěn pouze z důvodu, že se na něj vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu

podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), že jeho zajištění není přiměřené jeho zranitelnému postavení, že správní orgán vůbec neposoudil existenci vážného nebezpečí útěku, že rozhodnutí o zajištění je nepřiměřené a správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření. Dále žalobce nesouhlasil se stanovením délky zajištění.

Žalobce zdůraznil, že jeho zajištění je v rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť policie přistoupila k jeho zajištění jenom a pouze proto, že zjistila, že se na něho toto Dublinské nařízení vztahuje, neboť po zadržení na území České republiky bylo zjištěno, že žalobce podal dne 10.11.2014 na území Maďarska žádost o mezinárodní ochranu.

Dále žalobce namítal, že správní orgán nezjišťoval, zda v jeho případě jde o zranitelnou osobu. Žalobce trvá na tom, že zajištění na 90 dnů v zařízení pro zajištění cizinců není přiměřené jeho zranitelnému postavení. Žalobce uprchl z Afganistánu před pronásledováním Talibánu. Členové tohoto hnutí jej pronásledovali, neboť pracoval jako tlumočnický pro americkou armádu. Podnikl nebezpečnou cestu do Evropy. Uvedl, že s velkou pravděpodobností trpí posttraumatickým syndromem. V Afganistánu zůstala jeho manželka a děti, které zadržuje Talibán. Žalobce nemá o své rodině žádné zprávy. Velice těžce to nese. V zařízení pro zajištění cizinců nemá přístup k pravidelné psychologické terapii. Psycholožka za ním byla pouze jednou, což je v jeho psychickém stavu zjevně nedostatečné. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce trvá na tom, že je zranitelnou osobou a správní orgán měl k této skutečnosti v souladu s ustanovením čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení a čl. 11 odst. 1 směrnice 2013/33/EU přihlídnout. Správní orgán při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nejen nepřihlédl k tomu, že žalobce je zranitelnou osobou, ale vůbec se touto skutečností nezabýval. Dle žalobce tak žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezvážil existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobce trval na tom, že v jeho případě vážné nebezpečí útěku neexistuje. Zdůraznil, že v České republice se nachází poprvé, vůbec nevěděl, že překročil její hranice, v minulosti neporušil žádné právní předpisy, s policií při zajištění bez problémů spolupracoval. Dle názoru žalobce tedy nelze objektivně dospět k závěru, že by žalobce měl v úmyslu z území České republiky utéct nebo nespolupracovat s českými státními orgány. Po poučení o smyslu a pravidlech Dublinského nařízení, kterého se mu bohužel ze strany maďarských orgánů nedostalo, je připraven spolupracovat a vyčkat rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dále namítl, že policie nezjišťovala okolnosti relevantní k posouzení existence vážného nebezpečí útěku, zejména tedy úmysl utéci a ochotu podrobit se návratu dle Dublinského nařízení. Dle žalobce tedy policie opět rozhodovala na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Dále žalobce namítá, že zajištění je nepřiměřené a že správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích prostředků. Žalobce trval na tom, že zbavení svobody na 90 dnů je extrémně represivní reakcí na jeho jednání spočívající v cestě vlakem přes Českou republiku do Německa. Dle jeho názoru jde o prostředek zjevně nepřiměřený sledovanému cíli, kterým je jeho navrácení do Maďarska, i jeho předchozímu bezúhonnému jednání. V tomto směru napadené rozhodnutí podle jeho názoru v testu proporcionality nemůže obstát. Rovněž se žalobce domnívá, že v jeho případě postačovala využití mírnějších donucovacích prostředků v podobě opatření za účelem vycestování. Dle žalobce správní orgán mohl postupovat podle § 123b zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České

republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umožnit mu najít si v České republice ubytování, nahlásit policii adresu a uložit mu povinnost se na dané adrese zdržovat pravidelně až do vycestování se hlásit u policie. Šlo by jednoznačně o méně represivní opatření, než bylo zbavení svobody na 90 dnů. Tímto opatřením by byl účel zajištění dle žalobce dostatečným způsobem nahrazen. Zbavení osobní svobody jednotlivce musí být vždy až poslední možností.

Dále žalobce namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil a nesprávně stanovil délku zajištění. Dle žalobce správní orgán nepřihlédl k ustanovení čl. 28 Dublinského nařízení a stanovil délku jeho zajištění na 90 dnů preventivně a paušálně. Nezohlednil ani požadavek, že zajištění obecně musí být co nejkratší a nezohlednil ani individuální okolnosti žalobcova případu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že délku doby zajištění žalobce stanovil vzhledem ke známým okolnostem případu na 90 dnů, neboť žalovanému jsou známy lhůty k posouzení žádosti o převzetí stanovené v Dublinském nařízení. Dále je žalovanému rovněž znám postup maďarských orgánů, které tyto lhůty využívají v maximální míře a v poslední době i nedodržují. Žalovanému je rovněž známa velká migrační vlna posledního období, která sama o sobě zvyšuje pravděpodobnost překračování lhůt stanovených v uvedených normách.

Dále žalovaný uvedl, že stanovení délky zajištění v rozhodnutí na 90 dnů neznamená, že musí být celá tato doba zajištění beze zbytku využita. Žalobce bude zajištěn pouze na nezbytně nutnou dobu, a pokud se stihne řízení o předání do Maďarské republiky rychleji, bude propuštěn dříve. Žalovaný rovněž trval na tom, že v pravidelných intervalech náležitě zkoumá, zda důvody zajištění i nadále trvají.

Ve vztahu k využití mírnějších opatření žalovaný uvedl, že nemohly být využity, neboť žalobce nevlastní žádný majetek vhodný k ubytování a taktéž nevlastní dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování a ani na území České republiky nemá žádné příbuzné či známé, kteří by mu ubytování zajistili. Současně žalobce nemá ani dostatek finančních prostředků ke složení finanční záruky.

Ve vztahu k reálnému nebezpečí útěku žalovaný uvedl, že toto bylo jednoznačně prokázáno již tím, že žalobce cestoval z Maďarska, kde požádal o azyl, do SRN, jak sám uvedl pouze z ekonomických důvodů. Žalovaný poukázal na jednotnou azylovou politiku v rámci členských států EU. Uvedl, že nelze trpět, aby žadatel o azyl odcestoval po podání žádosti do jiného členského státu pouze z důvodu toho, že tento druhý stát je dle jeho názoru sociálně „štědřejší“. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl již v Maďarsku při podání žádosti o azyl poučen, že musí vyčkat rozhodnutí o jeho žádosti v přiděleném azylovém zařízení v Maďarské republice a nesmí vycestovat. Tuto povinnost žalobce porušil a úmyslně opustil Maďarskou republiku s cílem dojet do ekonomicky silnější a sociálně „štědřejší“ části Evropy. Žalovaný hledí na žalobce tak, že úmyslně chce požádat o mezinárodní ochranu v dalším státě EU, tedy v SRN, ačkoli již má jednu žádost o mezinárodní ochranu podanou v Maďarsku, když tato žádost dosud není vyřízena.

S ohledem na tvrzení o zranitelném postavení žalobce z důvodu obav z pronásledování od bojovníků Talibánu v zemi původu kvůli žalobcově pomoci americkým vojákům je dle žalovaného zarážející, že sám žalobce popírá podání žádosti o mezinárodní ochranu v bezpečné zemi EU a je ochoten nelegálně tranzitovat Evropou do dalších států. Vzhledem

k důvodům uvedeným žalobcem je dle žalovaného udělení mezinárodní ochrany pravděpodobné. Po udělení mezinárodní ochrany by mohl žalobce legálně cestovat po Evropě i dalších bezpečných státech světa zcela legálně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou, zda délka zajištění stanovená žalobou napadeným rozhodnutím na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce je v rozporu s úpravou obsaženou v Dublinském nařízení.

Předně soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. Nařízení má bezprostřední právní důsledky.

Samo Dublinské nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými týmhž žadatelem.

V čl. 28 Dublinského nařízení je upraveno i zajištění cizince za účelem jeho přemístění. V odstavci 1 je uvedeno, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. V odst. 2 je uvedeno, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění

přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V odst. 3 je pak uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.

V článku 42 Dublinského nařízení upravujícím výpočet lhůt je mimo jiné uvedeno, že lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že bez ohledu na obsah právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, Dublinské nařízení ve svém článku 28 odst. 3 zakotvuje maximální dobu trvání zajištění cizince za účelem jeho přemístění do členského státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tato maximální doba trvání zajištění je tvořena součtem trvání lhůt uvedených právě v tomto ustanovení Dublinského nařízení, které určují dobu trvání jednotlivých kroků mezi členským státem, v němž byl cizinec zajištěn a členským státem, do něhož má být cizinec převzat. Jde tedy o dobu jednoho měsíce, což je lhůta pro předložení žádosti členskému státu o převzetí cizince zpět. V daném konkrétním případě byl žalobce zajištěn v listopadu, který má 30 dnů. V souladu s ustanovením čl. 42 Dublinského nařízení by tedy lhůta jednoho měsíce od 20.11.2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zajištění, uplynula dne 20.12.2014 po 30 dnech. Dále je maximální doba zajištění tvořena lhůtou dvou týdnů, které má přijímací stát na odpověď na žádost o převzetí. A konečně je tvořena lhůtou šesti týdnů, ve kterých musí dojít k samotnému přemístění cizince. Celkově tedy v daném případě maximální doba zajištění dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení činí 86 dnů (30+14+42). Maximální možná doba trvání zajištění dle Dublinského nařízení je tedy kratší než doba, na kterou bylo o zajištění rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím (90 dnů).

Vzhledem ke skutečnosti, že Dublinské nařízení, jak bylo již výše uvedeno, je bezprostředně použitelné a závazné a vzhledem k tomu, že toto nařízení má aplikační přednost před právem vnitrostátním, je nutno ve vztahu k maximální délce trvání zajištění za účelem přemístění žalobce aplikovat výhradně úpravu obsaženou v Dublinském nařízení.

Z obsahu čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení jednoznačně vyplývá, že maximální dobu zajištění nelze prodlužovat nad lhůtu vyplývající z tohoto ustanovení a po uplynutí maximální doby zajištění je nutno cizince propustit.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že pokud správní orgán rozhodl o zajištění žalobce na dobu delší než je maximální možná doba zajištění dle právní úpravy obsažené v Dublinském nařízení, postupoval v rozporu s platnou právní úpravou a takové rozhodnutí je nutno považovat za nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Argumentace žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě, že s největší pravděpodobností nedojde k využití celé doby zajištění v délce 90 dnů, neboť žalobce bude převzat Maďarskou republikou před uplynutím této lhůty, je zcela lichá, neboť nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá již právě v tom, že doba zajištění byla stanovena na dobu delší, než je maximální doba trvání zajištění stanovená příslušným právním předpisem evropského práva bez ohledu na faktickou délku trvání zajištění.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům považuje soud za bezpředmětné zabývat se dalšími námitkami žalobce, když byla zjištěna v rozhodnutí výše uvedená nezákonnost. Proto se k nim již nebude vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro nezákonnost. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce o náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 6. ledna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová